

ရွှေကား

မြသဒ္ဓါ

တတိယမြောက်
ချစ်ပန်းပွင့်

အခန်း(၁)

အချစ်ပန်းပွင့်တစ္ဆေ

အချစ်ဆိုတာ ဘာမှ မသိသေးတဲ့ ယောင်လည်လည် အရိုင်းတစ်ယောက်ကို သွေးဆာနေတဲ့ တစ္ဆေမလေး တစ်ကောင်ရဲ့ ပူးကပ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရတော့... ရှက်ရွံ့နာကျင်တဲ့ ဝေဒနာလေးကို အနည်းငယ် ခံစားရရုံတင်ပါပဲ... အသဲမကွဲခဲ့ပေမယ့်... အသဲလေးကတော့ လှုပ်ခတ်တုန်လှုပ်သွားမိတာကတော့ အမှန်ပါပဲ...

လောကကြီးကလူတွေကို သူသိပ်ဂရုမစိုက်ချင်။ လူတွေကလည်း သူ

ကိုထော်လော်ကန့်လန့်နှင့် လူ့စာကျပ်မပြည့်ကောင်တွေ အတင်းစကားဆိုတာ ကဲ့ရဲ့ ကြ၏။

သူဦးနှောက်က လူတွေနဲ့ လိုက်လျောညီထွေစွာ နေတတ်အောင် ခွင့်မပြုခဲ့... တိရစ္ဆာန်တွေနဲ့ တော့ ရင်းနှီးသည် ။ အထူးသဖြင့် အဖေ့ရဲ့ မြင်းတွေနှင့် ပို၍ ရင်းနှီးသည် ။ ဒီထဲမှာ မြင်းတစ်ကောင် ဖြူလေးဟု နာမည်ပေးထားသည့် ဖြူရွရွမြင်းမလေးကို သူချစ်သည် ။

ဖြူလေးသည် အသားဖြူ၍ ဘာဝတ်ဝတ်လှပကာ နှုတ်ခမ်းပါးလေး ပေါ်၌ နှုတ်ခမ်းနီရဲရဲ တင်တတ်သည့် မိန်းမချောလေး အိမ်ထောင်လွှဲထက် မိမိအပေါ် သစ္စာရှိသူ ဖြစ်သည် ။

သခင်တစ်ဦးတည်း အကပ်ခံပြီး တခြားသူလာလျှင် ကန်လွှတ်သော ဖြူလေးသည် ဆိုးလွန်းသောမြင်းမမို့ သူစီးဖို့ သာ မွေးထားပြီး ကျန်မြင်းငါးကောင်ကိုမူ လှည်းသုံးစီးမှာ အလှည့်ကျ တပ်ဆင်ပေးပြီး ခိုင်းတတ်သည် ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖေကတော့ သူ့ကိုတစ်ဦးတည်းသောသားမို့ အလိုမလိုက်ဘူး၊ ဒေါင့်မကျိုးလို့ ကြည့်မရဘူး ဆိုသော်လည်း သူ၏ အချစ်တော် ဖြူလေးကိုတော့ မခိုင်းမစေဘဲ ယုယကာ အလှမွေးထား၏ ။

သူလာမှ ဖြူလေးကို ထုတ်လေ့ရှိသည် ။ သူကလည်း ... ကားမမ မောင်းနိုင်ခဲ့သမျှ ဖြူလေးနှင့် လျှောက်သွားလေ့ရှိသည် ။

သူ့အဖေက သူကဲ့သို့ ဂွတီးဂွကျသမား မြင်းလှည်းသုံးစီးထောင်သည် ။ ဆီစက်ရှိသည် ။ အကြောင်းရှိလျှင် အငှားကားများ ဖြင့်သာ ခရီးသွားသည် မိမိခံကားမစီးပေ။ ဘယ်လောက်ပဲ ငွေတွေရှိရှိ လုပ်ငန်းချဲ့ဖို့ စဉ်းစားပြီး အသုံးမလိုတဲ့ မိမိခံကားသက်သက်ကို ဝယ်ဖို့ မစဉ်းစားပေ။

‘ဖြူလေးရေ... နင်သာ ကားဖြစ်ရင်တော့ ငါနဲ့ က မြန်မာပြည်အနှံ့ ရောက်ပြီကွာ၊ အခုတော့ သန်လျင်ကိုပဲနဲ့အောင်၊ ခြေရာထပ်အောင်၊ လျှောက်လည်တော့မယ်နော်...’

နံနက်နှင်းထု ဖွဲဖွဲကျချိန်မှ စ၍ နေရောင်လေး ပြူထွက်လာချိန်ထိ သုံးနာရီနီးပါး မြင်းစီးပြီးမှ ခြံဝင်းထဲကို ပြန်ဝင်လာလိုက်သည်။ ။

အလို... ဘာလိုလိုနဲ့ ကိုးနာရီတောင် ထိုးပါရောလား... သူ့ပါးစပ်မှ ရေရွတ်ကာ အိမ်ဝင်းဘက်သို့ လှည့်လာလိုက်၏။

သူတို့ နေသော ထမလုံကျေးရွာ အုပ်စုလေးသည် သဲဆန်သောမြေ မှာ ရှိပြီး... ကုန်းအနိမ့်အမြင့်လေးနှင့်မို့ ကောင်းဘွိုက်ကားထဲကလို မြင်း စီးပြီးသွားရလျှင် စတိုင်ကျ၍ အလွန်ကြွရွလှပလိမ့်မည်ဟု ထင်မိသည်။ ။

ဤကဲ့သို့ ဘောင်းဘီဝတ်ပြီး လျှာပါသောဦးထုပ်အဖြူကို ဆောင်း ကာ စပို့ရှပ်ကျပ်ကျပ်နှင့် သူ၏ တုတ်ခိုင်သော လက်မောင်းကြွက်သား များ ညှစ်ပြလျှင် မိန်းကလေးတိုင်း ငေးမောနိုင်သည်။ ။

သို့ရာတွင် ထိုမိန်းကလေးများ ထဲတွင် အိမြတ်လွင်တစ်ယောက် မပါ ဝင်တာကိုတော့ ဝမ်းနည်းမိသည်။ ။ အိမြတ်လွင်က တက္ကသိုလ်ကို ကား နှင့်မလာနိုင်ဘဲ ဘတ်စ်ကား တစ်လှည့် ကုန်းကြောင်းတစ်လှည့်လာ သော သူလိုယောကျ်ား၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြံ့ခိုင်လှပမှုကို စိတ်မဝင်စားပေ။

သွားမပါချင်နေ... ဆံပင်မပါချင်နေပါ ကားပါလျှင် ပြီးရောဆိုသည့် မိန်းကလေးမျိုးပင်...

‘မောလိုက်တာ အိမြတ်လွင်ရယ်... တစ်နေ့နေ့မှာ အဲဒီကားတွေက နင့်ကို ကြိတ်သတ်သွားမှာ သိရဲ့ လား...’

ခြံဝင်းထဲဝင်လာခိုက်တွင် ဖြူလေးက ဟီသံပေးဝင်လာသဖြင့် မီးမရှိ

သော ဆေးပြင်းလိပ်ကို ပါးဆောင်တွင် ခဲကာ လွယ်အိတ်ကိုင်းထုံးကိုလွယ်၍ ထွက်လာသောအဖေနှင့် ခြံဝမှာ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိတော့သည်။ ။

‘မင်းသား... ဟန်ရေးပြပြန် လာပြီလား...’

‘အဖေက စောစောစီးစီးဘယ်လဲ...’

‘နားနောက်မျက်စေ့နောက်လို့ ထွက်လာတာကွာ... မင်းပဲဝန်ခံတော့... မင်းကိုမျှော်နေလေရဲ့ ...’

သူကဲ့သို့ စကားပြောလျှင်တည့်တည့် မပြောတတ်သော အဖေက... အငေါ့လေးနှင့်ပြောပြီး... ဘောက်ဆတ်ဆတ်နှင့် ထွက်သွားတော့သည်။ ။

အမေ့ကိုအလွန်ချစ်သော အဖေက မိန်းမကိုမပြောရက်သည့် စကားရှိလျှင်... သားကိုသာပြောပြီး... မကျေနပ်လျှင် အပြင်ထွက်သွားလေ့ရှိသည်။ ။

အခုလည်း အဖေဘာတွေ မကျေနပ်နေတာလဲ...

စူးစမ်း၍ တရားခံရှာလိုသောစိတ်နှင့် ဖြူလေးကိုမြင်းစောင်းထဲ အရောက်မပို့ပဲ... အိမ်ရှေ့ပိတောက်ပင်အောက်မှာ ဖြစ်သလို ချည်နှောင်ကာ အိမ်ပေါ်တက်လာ၏။

‘ဟော... သားထူးအံ့ပြန် လာပြီ... လာ... သားရေ... ဆရာကြီးကို နှုတ်ဆက်လိုက်အုံး...’

ဆရာကြီးဆိုသည် နှင့် ခြေလှမ်းတန့်သွားသည်။ ။

‘အမေကမွေးပေးရုံသာ...’ လူ့လောကမှာ အသက်ရှင် ကျန်ရစ်ရအောင် ဒီဆရာကြီးကပြုလုပ်ပေးတာမို့ ဒီဆရာကြီးပေးတဲ့ အသက်ပဲရှိ

တော့သည် ဟု ပြောဖန်များ ၍ အလွတ်ရကာ နားပူနေသော အမေက ဆရာကြီးလာလျှင် ဖွင့်နေကျဓာတ်ပြားဟောင်းကို ဖွင့်လျက်...'

‘အဒေါ်က ကလေးလေးယောက်မွေးတာ တစ်ယောက်မှ အဖတ်မတင်ဘူး... ဝမ်းထဲမှာ ပျက်တာနဲ့ ... လမစေ့ပဲမွေးတာနဲ့ ... ပေါင်မပြည့်တာနဲ့ ... ရေမွန်းတာနဲ့ ... လေးယောက်လုံး ပျက်စီးသွားတာ... ဒီသားကို မွေးကာနီးတော့ ဆရာကြီးကို အဆင်သင့် ခေါ်ထားရတယ်...’

ယခင်ကလေး လေးယောက်သည် လက်သည် များ နှင့် မွေးပြီး အသက် ၄၀ ကျော်မှ မွေးသည့်ကလေးမို့ ဆေးရုံမှာ မွေးရသည် ကိုများ ဆရာကြီးက လက်သည် လုပ်၍ မွေးရသလိုလိုနှင့်...

‘ဆရာကြီးက အနီးနဲ့ ပိုက်ကွန် သေးလေးကို အဆင်သင့်ယူထားရတယ်... မွေးလာတော့ မိပြီ မိပြီဆိုပြီး ပိုက်ကွန်နဲ့ အုပ်... ခြေမန်းကွင်းနဲ့ ခြေတွေလက်တွေကို ချည်ပြီးထားရတယ်... ဆရာကြီးရဲ့ ယတြာကြောင့် ဒီသားလေးတစ်ယောက် အဖတ်တင်ခဲ့တာ...’

‘ဒါကြောင့်... ကျန်ထူးအံ့လို့ နာမည်ပေးတာပေါ့’

အမေ၏ စကား အဆုံးသတ်ကို ဝင်ထောက်ပေးလိုက်သည်။ ။ ကောင်မလေးက ခစ်ကနဲရီကာ မျက်နှာလွှဲသွားသည်။ ။

ဖျတ်ကနဲ မျက်နှာအလွဲမှာ မျက်လုံးလှကြီးများ နှင့် ဝေခနဲ လှမ်းချလိုက်တော့ သူ့အသဲမှာ လုပ်ခနဲပြိုဆင်းကျသွားသလို...

အိမြတ်လွင်တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲဖြစ်ဖူးတာပါပဲလား...

‘သား... သူလေးက ဆရာကြီးရဲ့ သမီး... ဆောင်းနှင်းမိုမိုတဲ့ ...’

ဇာတ်မင်းသမီးနာမည်လိုလို အငြိမ့်မင်းသမီး နာမည်လိုလိုမို့ သူပြုံးလိုက်၏။

‘ဆရာကြီးသမီးက ဆယ်တန်းဖြေမှာ မို့ အနီးကပ်လေး အပြတ်သင် တန်း တက်မယ်လေ... သားကနဲ့နဲ့စမ်းပေးလိုက်...’

‘ဟုတ်ကဲ့’

နဲ့တော့ ထူးဆန်းသွားသည် ။ ကျောင်းသူမဟုတ်ပဲ အပြင်ဖြေမှာ ဆိုတော့ ဆယ်တန်း ဘယ်နှစ်ခါဖြေဖူးတဲ့ မိန်းကလေးလဲ...

‘ဘယ်နှစ်နှစ်ရှိပြီလဲ’

‘နှစ်ဆယ်’

‘မဟုတ်ဘူး ဆယ်တန်းဖြေတာ ဘယ်နှစ်နှစ်ရှိပြီလဲ မေးတာ...’

‘နှစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်’

အင်း... အသက်နှစ်ဆယ်ကို ဆယ်တန်းနှစ်နှစ်ဖြေဆိုတော့.... ရှစ် တန်း ကိုးတန်းမှာ နှစ်ကြိမ်စီ နေခဲ့မှာ ပဲ...

သူက မှန်းခြေနှင့် ရင်ထဲပြောလိုက်၏။ ပါးစပ်ကတော့ ထုတ်မပြော ချင်... ဆရာကြီး၏ ယတြာကို အားကိုးပြီး ပိုက်ကွန်နဲ့ အုပ်ကာ လူ့လော ကထဲသို့ ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည့် ဆရာကြီးမျက်နှာကို ထောက်လျှက်။

‘အင်း... ကျွန်တော်စုံစမ်းပေးပါ့မယ်... အခု သွားမေးပေးမယ်လေ... ခဏစောင့်ပါဦး မပြန်သေးဘူးမဟုတ်လား...’

‘ဆရာကြီးက ညနေမှ ပြန်မှာ နှင်းမိုကဒီအိမ်မှာ နေပြီး ဒီကနေ ကျောင်းတက်မှာ ...’

‘ဟိုက်...’

ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ဝမ်းသာသွားတာလား ရင်ခုန်သွားတာလားမသိ ... ကောင်မလေးကို လှမ်းအကြည့်တွင် ...

စူးရှသော မျက်လုံးကြီးများ ၏ အကြည့်အောက်မှာ သူ့ရင်တွေ ဖိုခုန် သွားတော့သည်။ ။ ကောင်မလေးတွေ၏ အကြည့်ကိုမခံစားနိုင်တာလား။

‘အမေကတော့ လုပ်လိုက်ပြန်ပြီ...’

တစ်နေ့ကပင် အမေကလေသံပစ်ထားလိုက်သေးသည်။ ။

‘ထူးအံ့နော်... ဘွဲ့လည်း ရပြီးပြီ... အသက်ကလည်း နှစ်ဆယ့်သုံးရှိ ပြီ... အလုပ်ကိုသေသေချာချာလုပ်... ရှေ့နှစ်ကျရင် မင်းကို မိန်းမပေး စားမယ် သေသေချာချာရှာထား... မင်းအကြိုက်မတွေ့ရင် ငါ့အကြိုက် ကို ငါပေးစားမယ်...’

‘ဟာဗျာ... အမေကဘာလို့ မိန်းမပေးစားချင်တာတုန်း...’

‘အော်... ငါ့သားရယ်... ငါတို့ အရွယ်ရှိတုန်း မြေးထိန်းပေးလို့ ရတာ ပေါ့... အရွယ်မရှိမှ ဆိုရင် ဘာမှ လုပ်ပေးလို့ မရဘူး...’

ရွာထဲမှာ အမေမျက်စိလိုက်ပစ်သော အပျိုချောများကို ကျန်ထူးအံ့ လုံးဝမကြိုက်ပေ။ ရွာနားက မြက်ကိုမှ မကြိုက်တာ...။

ကျန်ထူးအံ့ ကြိုက်တာက မိုးပေါ်ကမမ... အမြဲခေါင်းပေါ်မော့လျှောက်တာ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်တတ်သောမမ... ကျန်ထူးအံ့လို ကောင်ကိုတော့ လုံးဝလှည့်မကြည့်ခဲ့ပေ။ ဒါပေမဲ့... သူ့မျက်နှာလေးကို ခိုးကြည့်ရင်းက ကျန်ထူးအံ့ ကျေနပ်ကြည်နူးနေခဲ့ရသည် ။ အိပ်မက်မက်ခဲ့... စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ရသည်။ ။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို ကျန်ထူးအံ့ သိပ်ချစ်ခဲ့ရပါသည်။ ။ အခု... သူ့ ကို ပေးစားမယ့် ကောင်မလေးက ဒီကောင်မလေးလား...

ဧည့်သည် ကောင်မလေးအတွက် သူ့ခြေရင်းက အခန်းကို အမေက ကြိုရှင်းထားဟန်ဖြင့် ကောင်မလေးကို နေရာချပေးလိုက်သည်။ ။

ဘုရားရေ... ကောင်မလေးက သူ့ခြေရင်းခန်း... သူက ခေါင်းရင်းခန်း... အခန်းရှေ့မှာ ခန်းစည်းပဲ ရှိသည်။ အိပ်ခန်းတံခါး မရှိ...

မိမိတို့ အိမ်က ပေလေးဆယ်နှစ်ဆယ် ခြေတံရှည်အိမ်ကြီး ဧည့်ခန်းကလည်း ကျယ်ကျယ်... အိပ်ခန်းက လေးခန်း... ဧည့်ခန်းက ဘုရားစင်ကို အပြင်ထုတ်ကာ အဆောင်လုပ်ထား၏ ... ဧည့်ခန်းကျယ် အလယ်လမ်းမှာ ဟိုဘက်ဒီဘက်က အိပ်ခန်းဆောင်... ပြီးတော့ တစ်ဆင့်နိမ့်မှာ မီးဖိုချောင်... နောက်တစ်ဆင့်နိမ့်က ရေကပြင်...

ခက်တာက အိပ်ခန်းတွေဟာ နဖူးစည်းပဲ ရှိသည်။ လိုက်ကာပဲ ရှိသည်။ တံခါးမရှိ။ အဖေနှင့်အမေ အိပ်ခန်းသာ တံခါးရှိသည်။ နှစ်ထပ်ဘီဒိုမှာ လည်း သော့နှင့် ဘေးအခန်းကိုကျတော့ တစ်ပွေ့လောက် ရှိသည့် ကျောက်ပြင်ကြီးကြီးနှင့် သနပ်ခါးလိမ်းခန်းတဲ့ ...

‘အမေ... အမေတို့ အိပ်ခန်းဘေးက အခန်းမှာ ထားလို့ မရဘူးလား’

‘ဟဲ့... ဖြစ်မလား အပျိုလေးဟာကို...’

‘အပျိုလေးမို့ ပြောတာပေါ့... လူပျိုနဲ့ အိပ်ခန်းကပ်လျက် ထားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား တော်ကြာ... အီးအီးပေါက်တာကအစ ကြားနေရမယ်... အမေက ပဲအချက်များ တာနဲ့ ... တော်ကြာမယ်လေီရွက်မီးကင် ကျွေးရတာနဲ့ ...’

‘ဟဲ့... ဘာဖြစ်လဲ... လေလည်တာ ကျန်းမာရေး ကောင်းတာပေါ့... အပျိုလေးမို့ လူပျိုအိပ်ခန်းဘေး ထားရတာပေါ့အေ... ဘာမှ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေနဲ့ ... သူ့ကို မင်းနဲ့ ပေးစားမလို့ စီစဉ်ထားပြီးပြီ...’

‘ဟာ... အမေကလည်း ဗျာ...’

ရုတ်တရက်ဝမ်းသာတာလား ဝမ်းဟာတာလား မသိ...တစ်မျိုးကြီး

ပါပဲ... ခေါင်းကို တဗျင်းဗျင်းကုတ်ရင်းက... မျက်ဝန်းထဲမှာ မိုးပေါ်ကမ
မကို မြင်ယောင်လျက်...

‘သားမှ မိန်းမ မယူချင်သေးတာဗျာ...’

‘အခု သူတို့ မဟုတ်ပါဘူး လေ့လာဖို့ ပါ... တစ်ယောက်အကြောင်း
တစ်ယောက်သိအောင် လေ့ လာပြီးမှ စီစဉ်ကြတာပေါ့... အမေတို့ က မ
လောပါဘူးကွယ်...’

‘ဒါပေမဲ့... အိပ်ခန်းကပ်လျက်တော့... သားမနေတတ်ပါဘူးဗျာ...’

အမှန်တကယ်ပင် မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် နံရံတစ်ချပ်ခြား နေရမှာ
ကို စိုးရွံ့နေမိသည် ။ အမေတလေရှည်ရန်ကောဟူသော အကြည့်နှင့်
မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီး... မီးဖိုမှာ မီးတောက်စေ့ရန်အတွက်... မီးဖ
ယောင်းနှင့် ကုန်းမှုတ်လိုက်၏။

‘ပေးပါ... သားမှုတ်ပေးပါ့မယ်...’

အမေ့လက်မှ မီးဖယောင်းကိုယူကာ မီးမှုတ်ပေးရင်းက သူ့အတွေး
ထဲမှာ အလင်းရောင်လေးတစ်ခု ဖြတ်ပြေးသွားသည် ။

တကယ်လို့ များ ဤအိမ်တွင် မိန်းကလေးတစ်ဦးရှိနေလျှင်...
မီးဖိုချောင်တွင် အမေရော သူရော မဝင်ရဘဲ သက်သာသွားပေလိမ့်မည်
ဖြစ်သည် ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမေ့အတွက် ကူဖော်လောင်ဖက်ကလေးရ
တာ မဆိုးဘူးပေါ့...

‘နေပါစေ... ကိုယ်က အိပ်စရာအိမ်တွေပေါ့မှ ပေါ့... နောက်ဖေးက
အရီးတို့ အိမ်ရော... ခေါင်းရင်းက အကြီးတို့ အိမ်ရော... ခြေရင်းက ဒွေး
လေးတို့ အိမ်ပါ... ဘယ်အိမ်ကို သွားအိပ်အိပ်... ရပါ...’

‘ထူးအံ့ရေ... ထူးအံ့...’

‘ဗျာ...’

နှိုးနေကျ နံနက်ချိန်ခါတေးသံသာကို ကြားရသည် နှင့် ငေါက်ခနဲ ထ
ထိုင်လိုက်သည်။ ။

‘ထစမ်း... လာစမ်း... အမေ့ကို ကူစမ်း...’

‘ဟုတ်...’

ကဗျာကယာ ခြင်ထောင်ဖြုတ် စောင်ခေါက်ပြီး ခေါင်းအုံးပေါ် ထပ်
တင်ဖျာလိပ်လိုက်ပြီး အိပ်ခန်းဒေါင့်မှာ ထားကာ ခေါင်းအုံးခြင်ထောင်ပို
က်၍ ခေါင်းရင်းအိမ်မှ အမေ့အိမ်သို့ ကူးလာခဲ့၏။

ခြံဝိုင်းအကြီးကြီးထဲတွင် အမေ၏ မောင်နှမဆွေမျိုးမိသားစု များ စု
ဝေးကာနေကြ၏။

တစ်ယောက်ကို ပေငါးဆယ်စီခွဲဝေယူကြပြီး ခြံမခတ်ပဲ မြေပြောင်
ပြောင်မှာ အားလပ်သူလာ တံမြက်စည်းလှဲသွားခြင်းဖြင့် သူတို့ ခြံဝင်းမှ
ရှင်းသန့်နေ၏။ ဒီနေ့ညတွင် ... ဘထွေးအိမ်မှာ အိပ်သောကြောင့် နံနက်
အာရုဏ်ဆွမ်းအတွက် မိမိတို့ အိမ်က အလှည့်ကျသည် ကို မေ့လျော့ကာ
ဘထွေးအိမ်မှာ လာအိပ်မိတော့သည်။ ။

မနက်လေးနာရီ ခွဲနေပြီ... မီးဖိုဘေးမှာ ... အိုးများ ပလုံစီနေတတ်

၏။

‘လုပ်စမ်းသား... ကန်စွန်းရွက်သင်စမ်း...’

‘အမေကလည်း ဗျာ... ညကမလုပ်ထားဘူး...’

‘မျက်နှာသစ်လိုက်စမ်း... မျက်ချေးတွေ ဟင်းထဲကျကုန်ရင် ငရဲကြီး
မယ်... ပလုတ်ကျင်း...’

မျက်နှာကို ကပျာကယာသစ် ဆားတစ်ဆုပ်ကို ပါးစပ်ထဲပစ်ထည့်
ကာ ရေနဲ့ပါးလုတ်ကျင်းပြီး ထွေးထုတ်ကာ ပုဆိုးနှင့်မျက်နှာ သုတ်
လိုက်ပြီး ဟင်းရွက်ထိုင်ခြွေပေးလိုက်၏။

‘ဘာဟင်းချက်မှာ လဲ...’

‘ငါးခြောက်ကြော်နဲ့ ချည်ရည်ဟင်း...’

‘ဟင်... အမေဟာကလည်း ဒီဟင်းချည်းပဲဗျာ...’

‘ဟဲ့... သမီးမိန်းကလေးမှ မရှိတာ... ဒီဟင်းပဲ ချက်ရတာပေါ့... ပြီး
တော့ ပဲကြီးနှပ်လေ...’

မိမိတို့ ရွာထိပ် ကျောင်းမှ ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်း ရွာတောင်
ပိုင်းမှ တစ်ကျောင်း မြောက်ပိုင်းမှ တစ်ကျောင်း အတွက်ကို အာရုဏ်
ဆွမ်းကို အလှည့်ကျ ချက်ပေးရသည် ။ ဒီနေ့ရွာထိပ်မှ ကျောင်းအတွက်
သံဃာငါးပါးစာဖို့ ... အမေတစ်ယောက်ထဲ မနိုင်မနင်းချက်နေကျ... မိမိ
ကလည်း ကူလုပ်ပေးနေကျမို့... ထူးမခြားနားပင်... ဆယ့်ငါးရက်မှာ တ
စ်ခါ အလှည့်ကျ ချက်ပေးရ၏။

ငါးနာရီထိုးလျှင် ကျောင်းသားများက ဆွမ်းချိုင့်လာယူကြမည် ဖြစ်
သည် ။

‘ဒီနေ့ရွာထိပ်ကျောင်းဆိုတော့ နည်းနည်းဝေးတယ်... ငါးနာရီမတ် တင်းလာမှာ မို့ လောနေရတာ...’

‘ဟင်... အမေခေါ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးက ဘာမှ ကူမလုပ်ပါလား...’

‘အခုမှ ရောက်တာ နှစ်ရက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ စိမ်းနေသေးတာပေါ့ လူ လေးရယ်... သားရဲ့ အရီးတို့ ဆိုရင် ချွေးမနှစ်ယောက်နဲ့ သမီးတစ်ယောက်ရှိတော့ အရီးက ထချက်စရာတောင် မလိုဘူး.. ဘကြီးတို့ အိမ်ရော... ဒွေးလေးတို့ အိမ်မှာ ပါ သမီးတွေ ချွေးမတွေနဲ့ မြိုင်နေတော့ အမေတွေ က အေးအေးဆေးဆေးပဲလေ... အမေ့မှာ သာ ချွေးမ မရှိတော့...’

‘အမေလျာထားတဲ့ အလောင်းအလျာ အိမ်ပေါ်ရောက်နေပြီပဲဗျာ... နောက်တော့ အေးဆေးပေါ့...’

‘အင်း... ဆယ့်ငါးရက်တစ်ခါတော့ နည်းနည်းအိပ်ပျက်မှာ ပဲ... ဒါ တောင် ညတည်းက ငါးခြောက်ကြော် ကြော်ထားလို့ ပဲ... သား... ထမင်းအိုးရပြီ... ငဲ့စမ်း...’

တစ်ဦးတည်းသောသား... လေးဆယ်ကျော်မှ ကံပေါ်ပြီး အဖတ်တင် တဲ့ နွားအိုနောက်ကျသားလေးမို့... အမေက တုန်နေအောင် ချစ်သော်လည်း ငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘကူတဲ့ အလေ့အကျင့်ကို လုပ်ပေးထားသဖြင့် အချိုးကျနေသည် ။ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော် အဖေနှင့် ငါးဆယ် ကျော်အမေတို့ ၏ အလုပ်တာဝန်နည်းနည်းစီကို ခွဲဝေ၍ ကူလုပ်ပေးနေကြ ဖြစ်သည် ။

‘လူလေး ဆွမ်းလာယူပြီးရင် တစ်ရေးသွားအိပ်လှည့်လေ...’

အဖေက ဆွမ်းချက်ပြီးသည် နှင့် အနီးဆုံး မနေ့ညနေကတည်းက ပို့ထားသော ဆွမ်းချိုင့်ထဲသို့ ဟင်းများ ထည့်ကာ ပြင်ဆင်ထားပြီး... ဘု

ရားဆွမ်းတော် ကပ်လိုက်၏။ ကျောင်းသားများ ဆွမ်းချိုင့်လာယူ ပြီးသည် နှင့် ဘုရားရှိခိုးတော့သည် ။

သူသည် အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ပြီးမှ ခြင်ထောင် ထောင်ရမှာ ပျင်းသဖြင့် အဖေနှင့်အမေတို့ အိပ်ခန်းထဲဝင်ကာ အဖေဘေးမှာ အသာအယာ ဝင်အိပ်လိုက်၏။

မွေ့ယာနွေးနွေးနှင့် အဖေချွေးနှင့် ဆေးလိပ်နံ့ကို အမေကလည်း အောင့်အီးစွာ တစ်ညလုံး အိပ်နေရရှာသည် ... သူက နံနက်ခင်းလေးမှ အောင့်အီး၍ အိပ်လိုက်၏။

မကြာမီ မေးကနဲ အိပ်ပျော်သွား၍ အဖေ ဘယ်အချိန်က ထသွားမှန်း မသိလိုက်ပေ။ နားထဲတွင် အသံတစ်သံ ထူးထူးခြားခြား ဝင်လာ၏။ ကြားနေကျ အသံမဟုတ်ဘဲ ထူးခြားသော အသံဖြစ်သည် ။ ကြားနေကျ အသံက ရေခပ်သံတွေ၊ ထင်းခွဲသံတွေ၊ လှည်းသံနှင့် ကလေးသံများ ... အခုတော့... တတွတ်တွတ် ရွတ်နေသည့်အသံ ဖြစ်၏။

မျက်လုံးမှူးပြီး... အသေအချာနားထောင်မှ စာကျက်သံဖြစ်နေသည် ။ ဘယ်က စာကျက်နေလဲ...

မိလုံးတို့ မိသေးတို့ စာကျက်သံလား၊ ဖိုးထောင်ရဲ့ စာကျက်သံလား...

တူ၊ တူမများ ရဲ့ စာကျက်သံထင်၍ နားစွင့်ကြည့်ရာ... မဖြစ်နိုင်... သူတို့ တွေက မနက်စောစော ထလေ့မရှိကြဘဲ အိမ်အလုပ်တွေ ဝိုင်းလုပ်ပြီး ကျောင်းသွားကြသည် ။ ဒါဆို... ဒါဆို... အော်... ဧည့်သည် မအသံ...

ဆောင်းနှင်းမိမို... မြို့မကျ... တောမကျ ခေတ်ဆန်ဆန် နာမည်ရှည် ... ဆရာကြီး၏ သားသမီးလေးယောက်အနက် အငယ်ဆုံးသမီးမို့ အချစ်

ပိုကာ အလိုလိုက်ထားကြကြောင်း ပြောထားသည်။ မနှစ်က ဆရာကြီးကတော် ဆုံးသွား၍ သူ့ခမျာမှာ စာမေးပွဲကျရခြင်းဖြစ်သည် တဲ့။

‘အီး...’

အပျင်းလိမ်ပြီးမှ အိပ်ရာမှ ထကာ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တော့ နေရောင်စူးစူးကို တွေ့ရ၏။ လက်မှ နာရီကို ကြည့်လိုက်ရာ ခုနှစ်နာရီခွဲနေပြီပဲ...

သူနောက်ဆုံးမှ ထတာမို့ အဖေနှင့်အမေတို့ အိပ်ရာကို သိမ်းပြီးမှ ထကာ သွားတိုက်မျက်နှာသစ်အလုပ်ကို စိမ်ပြေနပြေ လုပ်နေစဉ် သူ့နားကို ဖိနပ်သံနှင့်အတူ ရောက်လာ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ...

‘ဆောင်းနှင်းမိမို...’

သူ့မျက်နှာသုတ်ပဝါလေးကိုငင်ကာ အနားလာရပ်သဖြင့် သူရှက်သွားပြီး ဘေးဘီကြည့်လိုက်၏။ အိမ်ခြေရင်းစဉ်အိုးမှာ မျက်နှာသစ်နေတာမို့ အနောက်ဘက်နှင့် ခြေရင်းအိမ်မှ တူအရီးနှင့် ဒွေးလေးတို့ မြင်သွားကြသလားဟူသော အတွေးနှင့် ကြည့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ တော်သေးရဲ့... ဒီအချိန်မှာ ဈေးဝယ် ကျောင်းသွား ယာထဲဆင်းမို့ လူရှင်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။

‘အစ်ကို... ည ညအိမ်မှာ မအိပ်ဘူးနော်...’

‘အင်း...’

ပလုတ်ကျင်းကာ ပါးစပ်ဆေးရင်း ဖြေလိုက်၏။

‘မနက်စောစောက အစ်ကိုအသံ ကြားပြီး... ဆောင်းနီးလာတော့ အစ်ကို အိပ်ရာမှာ မရှိပြန်ဘူး ဘယ်မှာ သွားအိပ်တာလဲ...’

‘အင်း...’

‘ဒီကောင်မလေး... မိမိကို လိုက်ချောင်းကြည့်နေတာလား မိမိရဲ့ အိပ်ခန်းလိုက်ကာကို လုပ်ကြည့်တာလား... ဖိန်းခနဲ ရှက်သွားသည် ။ ကမ်းပေးလာသော မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ယူကာ အိမ်ပေါ်သို့ ကပ္ပာက ယာ တက်လာခဲ့၏။

ကောင်မလေးနောက်က လိုက်လာသည် ။ အမေကြော်ပေးထားသော အေးစက်စက် ထမင်းကြော်နှင့် ငါးခြောက်ကြော်ကို အုပ်ဆောင်း ဖွင့်စားနေသည် ။

‘ဟင့်... ဟင့်... ဟင့်...’

ရုတ်တရက် အိပ်ခန်းထဲမှ ငိုသံကြား၍ ငဲ့ကြည့်လိုက်သောအခါ... အိပ်ခန်းထဲမှ အသံဖြစ်သည် ။ ခက်... ခက်ရချည်ရဲ့ ငါ... သူ့ကို ဘာလုပ်မိလို့ လဲ... ‘မဖြစ်ဘူး... အမြန်ပြေးမှ ...’

ထမင်းကြော်မာခြောက်ခြောက်ကို မဝါးဘဲ အလျင်အမြန်မျိုချကာ အမေဖျော်ပေးထားသော ကော်ဖီမစ်ရေကြဲကြဲနှင့် မျောချလိုက်ရ၏။

‘အစ်ကို... ဆောင်း အိမ်ပြန်ချင်တယ်...’

‘ဟင်...’

မျက်ချေးများ သုတ်ကာ အနားရောက်လာသော ကောင်မလေးကို ငဲ့ကြည့်မိသည် ။ ဆယ်တန်းအောင်၍ တက္ကသိုလ်သွားရတော့မည်။ အဘိုးလေးတော်စပ်သော ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ သွားနေရစဉ်က အိမ်ကိုလွမ်း၍ မျက်ရည်ကျခဲ့ဖူးသည် ။

‘ဘယ်ဖြစ်မှာ လဲကွာ... ငါမှ ညဉ့်အိမ်ကို မသိတာ...’

‘ဟင့်ဟင့်... ညီမသိပါတယ်... အစ်ကိုလိုက်ပို့ပေးပါနော်... နော်...’

အကျပ်ရိုက်သွားပြီး ခေါင်းကုတ်လိုက်မိသည်။ ။

‘နေဦး... အမေ့ကို ပြောဦးမယ်’

‘ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း အကြီးကိုပြောရင် တားမှာပဲ... ဆောင်း အဖေ့ကို လွမ်းတယ်... အမေကလည်း မရှိတော့ ဆောင်း... ဆောင်း သိပ်အားငယ်တာပဲ အဖေ့ဆီပြန်ချင်တယ်... လိုက်ပို့ပေးပါနော်... နော် အကြီးမသိအောင် လိုက်ပို့ပေးပါနော်...’

‘အာ... ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ... အဖေအမေမသိဘဲ ငါဘာမှ မလုပ်ဖူးဘူး... ငါ အမေ့ကို ပြောပါ့မယ်’

‘ဟင့်... ဟင့်... အစ်ကိုကလည်း ဆောင်းကို ပစ်ထားတယ်... ဆောင်းဒီမှာ နေရတာ မပျော်ဘူးပျင်းတယ်...’

‘ဟာ ပြဿနာပါလား’

တီးတိုးရေရွတ်ကာ ဘုရားတလိုက်မိသည်။ ။ ကောင်မလေးက သူ့လက်မောင်းကို ကိုင်လှုပ်၍ တတွတ်တွတ်ပြောကာ ဆောင်းဆိုနေသဖြင့် သူတစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမေးညှင်းများ ထကာ သွေးလှည့်ပတ်မှုနှုန်း မြန်သွားသည်။ ။

မျက်လုံးဝိုင်းကြီးထဲမှာ မျက်ရည်များ ပြည့်လျှံကာ... နှာသီးဖျားနီနီ နှုတ်ခမ်းနီနီ ဆိုးထားသော နှုတ်ခမ်းစုစုလေးကိုကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ ကလိကလိနှင့် ယားကျိကျိ ဖြစ်လာ၍ အတင်းရုန်းဖယ်ရင်း...

‘လာ... လာ... ဘာစာတွေ ကျက်နေလဲ... အစ်ကို ပြပေးမယ်ကွယ်... ညနေကျတော့ မိလုံးတို့ မိသေးတို့ နဲ့ ကစားနော်... လာ.. အိမ်ရှေ့သွားစို့...’

မီးဖိုချောင်ပုဏ္ဏကွယ်မှာ ကောင်မလေးနှင့် နှစ်ယောက်တည်းရှိရ

တာ မလုံမလဲ ဖြစ်ရသည် မို့ ကဗျာကယာ ခေါ်ထုတ်လာသည်။ ။ ဘွားခနဲ
ဈေးခြင်းဆွဲလာသော အမေ့ကိုမြင်၍ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ ယောင်နန
ဖြစ်သွားသည်။ ။

‘ဟဲ့... ဘာဖြစ်တာလဲ...’

‘အိမ်... အိမ်ပြန်ချင်လို့ တဲ့ အမေ...’

‘ရော်... မဖြစ်ချေဘူး...၊ သမီးအဖေက ဆေးကုထွက်နေတာမို့လား၊
သမီးကို အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း မထားချင်လို့ ဒီကို လာပို့ထားတာ
လေ... ကဲ... ကဲ... သားက ချောလိုက်ပေါ့ကွယ်...’

အမေက ဈေးခြင်းတောင်းမကာ နောက်ဘက်ဝင်သွားသဖြင့် ကောင်
မလေးနှင့် မိမိမှာ ... အိမ်ရှေ့မှာ စားပွဲခင်း၍ စာပြပေးရင်းနှင့်... နံနက်
ခင်းအချိန်လေးမှာ မိမိ၏ နေ့စဉ်အလုပ်ဖြစ်သော မြင်းရေချိုးပေးသည့်
အလုပ်၊ မြင်းစာရိတ်သည့်အလုပ်များ ပျက်ပြယ်ကုန်တော့သည်။ ။

‘အဲဒီစာကို ကျက်ထားနော်... အစ်ကိုအောက်ဆင်းလိုက်ဦးမယ်...’

‘ဟင့်အင်း... အစ်ကို အနားမှာ နေမှ ... ညီမကြောက်တယ်...’

‘ဟာ... အမေရှိနေတာပဲကွာ...’

‘ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... စာရှင်းပြပေးပါ...’

ကလေးတစ်ယောက်လို ဆိုးနွဲ့ပေကပ်နေသဖြင့် ခေါင်းကို တဗျင်းဗျင်း
ကုတ်ကာ ကောင်မလေးနားမှာ နေနေရတော့သည်။ ။

မနက်ပိုင်းတစ်ပိုင်းလုံး... ကောင်မလေးနားက ခွာမရတော့ အဖေပြ
န်လာသောအခါ မိမိအလုပ်များကို အဖေက လုပ်ပေးနေရတော့သည်။ ။

‘အစ်ကို... ရှင်းပြဦး... ဆောင်းမှ နားမလည်တာ... လုပ်ပါ အစ်ကိုရဲ့

အစ်ကိုတစ်ယောက်လို လက်မောင်းကို ကိုင်လိုက် လက်ဖဝါးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်နှင့်မို့ ရင်ထဲမှာ ယားကျိကျိနှင့် သာယာမိသလိုလိုမို့ မနက် ပိုင်းတစ်ပိုင်းလုံး အချိန်ကုန်မှန်းမသိ ကုန်သွားကာ ဆွမ်းစားရန် ဆယ့်နှစ် နာရီအုန်းမောင်းခေါက်သံကြားမှ ပင် သတိဝင်သွားတော့သည်။ ။

‘ဟာ... ဒီကောင်မလေးနဲ့ ငါနဲ့ တော့ ခက်ရချည်ရဲ့ ကွာ... ဒါပေမဲ့... သိပ်တော့မခက်ပါဘူး အမေက သဘောတူထားတာပဲ...’ ဟူ၍ သူ့ရင်ထဲမှာ ခပ်ပေါ့ပေါ့ထားလိုက်သော်လည်း အဖေက သူတို့ နှစ်ယောက်ကို စွေကြည့်ကာ တစ်ခုခုပြောချင်နေဟန်တူသည်။ ။

သို့ရာတွင် ဘာမျှမပြောဘဲ ထမင်းစားရန်အတွက် နောက်ဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။ ။

‘လူလေး... နှင်းမိုရေ... သမီးထမင်းစားကြစို့...’

အမေ့အသံကြားမှ သူလည်း ခါးဆန့်ကာ ထိုင်ရာမှ အတင်းထလိုက်၏။

‘အစ်ကိုလည်း ညောင်းသွားပြီနော်...’

စောစောက အငိုမျက်နှာအစား ရွှင်ပြပြလေး ဖြစ်သွားတာတွေ့ရမှ သူလည်း သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်းမလှလေးတွေ ပြုံးပျော်နေလျှင် ကမ္ဘာလောကကြီး သာယာလှပပေမည်။

‘မင်းလာမလားလို့ ငါစောင့်နေတာကွ... ခွီးမှ ပဲ... ငါတစ်ယောက်တည်း တောင်းကြီး ထမ်းလာရတာ လေးကလေးနဲ့ ... ခါးတောင်မျက်သွားတယ်...’

‘ညနေကျတော့မှ ... ထမ်းပေးမှာ ပေါ့ အဖေရာ ဘာလို့ ထမ်းလာလဲ ခါးနာသွားမှာ ပေါ့...’

‘ငါ ဘယ်သိမလဲ၊ လမ်းမှာ တွေ့နှိးနှိးနဲ့ စောင့်ရင်းထမ်းလာတာ’

‘တော့နှယ်... ငှားထမ်းလာပေါ့ရှင်...’

အမေက ဝင်ပြောလိုက်သောအခါ အဖေက မျက်လုံးစွေကြည့်ကာ

‘မယားစာတော့ ဒီလိုပဲ သည်းခံရမှာ ပေါ့ကွာ... တို့ ယောက်ျားတွေ ဟာ တံပိုးကောင်းနဲ့ နဖားကြိုးအတပ်ခံရတာ... သေတဲ့ အထိပဲ... ပခုံးလည်း ကောင်းရမှာ ပေါ့ကွာ...’

အဖေ၏ စကားက တစ်ခုခုကို မကျေနပ်သလိုလိုနှင့် ဘုကျကျ ပြောနေသဖြင့် သူ့အသာငြိမ်ကာ အဖေ့ထဲသို့ ဟင်းများ ထည့်ပေးလိုက်၏။ ကောင်မလေးက ခေါင်းလေးငုံ့ကာ ထမင်းစားနေသည် ။

ရောက်တာမှ နှစ်ရက်ပဲရှိသေးတာမို့ သူ့ခမျာ အနေအထိုင် မတတ်စွာဖြင့် မဝံ့မရဲလေး ဖြစ်နေရှာသည် ။

‘သမီး... စား စား ... အားမနာနဲ့ စား...’

အဖေဘာကြောင့် ကောင်မလေးကို မကျေနပ်ရတာလဲ.. အမေက တော့ သမီး သမီးနဲ့ ပါးစပ်ဖျားက မချတော့ပေ။

အဖေက ထမင်းစားပြီးသည် နှင့် ရေနွေးကြမ်းနှင့် ဆေးပြင်းလိပ်ကို ခဲကာ အိမ်ရှေ့မှာ သွားထိုင်နေရင်းက တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားနေသည် ။

ကောင်မလေး ထမင်းစားပြီးသည် နှင့် အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည် ။ သူကတော့ အမေကို ပန်းကန်များ ဝိုင်း၍ သယ်ပေးပြီး အမေပန်းကန်

ဆေးနေရာသို့ ချပေးလိုက်၏။

သူ့အဖေနှား လာထိုင်စဉ်... ကောင်မလေးက အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး စာကျက်စားပွဲထိုင်ကာ သူ့အားမျက်လုံးလေးဝေကာ ကြည့်ရင်း စာအုပ်များကို လှန်လှောလိုက်သည် ။

အဖေက တိုင်မှာ ချိတ်ထားသော တံဇဉ်ကိုဖြုတ်ကာ ခါးကြားထိုးပြီး ...

‘လာ... ထူးအံ့... ငါတို့ မြက်ရိတ်ထွက်ရအောင်... ပြီးတော့ စပါးကို လှဲရအောင်ကွာ... နောက်အပတ်ဆိုရင်... စပါးတွေလှောင်ရတော့မယ် ... မင်းလုပ်ထားတဲ့ မြေပဲတွေလည်း အခြေအနေကြည့်ဦး... ပြန်ထုတ်ချင်ထုတ်ရမယ်...’

အဖေက အလွန်အလုပ်များ သည့်အကြောင်းကို ပြောပြီး... လှေကားအဆင်းတွင် ...

‘မင်းတစ်မနက် မလာတဲ့ အတွက်ကြောင့် ဘာတွေပြောင်းလဲသွားသလဲ၊ ဘာတွေ ဆုံးရှုံးသွားသလဲဆိုတာ မင်းသိလိမ့်မယ်... ဒီကောင်မလေးကို စာပြတာ ညဘက်ကို ပြနိုင်တယ်ကွာ.. နေ့ဘက်ကျရင်တော့ ငါတို့ ရဲ့ အလုပ်တွေ သိပ်များ တယ်ဆိုတာ မင်းအသိပဲ...’

ကောင်မလေးကြားအောင် တမင်ပြောလိုက်သဖြင့် သူ့အားနာသွားသည် ။

အဖေက ဘယ်တော့မှ အားနာတတ်သူမဟုတ်ပဲ သူမှန်တယ်ထင်လျှင် ပြောချနေကြသူဖြစ်သည် မို့ အဖေအကြောင်း သိသူပီပီ မျက်နှာပူစွာ အဖေ့နောက်သို့ သုတ်ခြေတင်ကာ လိုက်လာလိုက်သည် ။

‘အဖေကလည်း ဗျာ... အားနာစရာကြီး...’

‘ဘာမှ အားမနာနိုင်ဘူး ကိုယ့်လူရေ... မင်းအမေရဲ့ ဘော်ဒိုးကို အစတည်းက ကြည့်မရတော့ဘူး... မိန်းမသေတာနဲ့ သမီးကို ဒီလာပစ်တင်တာ... တခြားအစ်ကိုတွေ အမတွေ ရှိနေလျက်နဲ့ ၊ ဒီမှာ ထူးအံ့... မင်းအမေက သဘောတူပေမဲ့ ငါက လုံးဝသဘောမတူဘူး ခပ်ခွာခွာနေပါ... အထူးသဖြင့် ဘယ်သူမှ မရှိရင် အိမ်ပေါ်မှာ မနေနဲ့ ... ဆိတ်ကွယ်ရာမှာ လွန်လွန်ကျူးကျူးဖြစ်သွားမှာ အဖေမလိုလားဘူး...၊ ခပ်ဝေးဝေးနေကွာ... မနက်က ဦးထင်ကြီးတို့ ကားကြုံတယ်... ဆီစက်သွားမလိုတဲ့ ... သူ့ဆီမှာ ဆယ်အိတ်ပဲပါတယ်... အဖေ့ဆီကို ကားရပ်ပြီး... တင်နိုင်သလောက် တင်ဆိုပြီး စည်ရှေ့မှာ ကားရပ်ပေးတာ... ခွီးပဲကွာ... သူက ဝဝနာရီထွက်မယ်ဆိုတာတောင် ငါကရှစ်နာရီခွဲတည်းက ထည့်လိုက်ကြိုးစည်းလိုက်နဲ့ ထမ်းလိုက်နဲ့ ငါးအိတ်ပဲ တင်နိုင်တယ်... မင်းသာရှိရင် ဆယ်အိတ်တောင် ကျော်ဦးမယ်... မနွေကတည်းက မင်းကိုချည်ထားလိုက် ကြုံတဲ့ ကားနဲ့ ပို့မယ်ဆိုတာ မင်းဘာမှ မလုပ်ဘဲ ဟိုကောင်မလေး ရေချိုးဖို့ ရေခပ်ဖို့ ပဲ သွားပြီး နေ့ရွှေ့ညရွှေ့ဆိုတော့ အချိန်လင့်သွားတာပေါ့...’

‘ဟ...’

ရင်ထဲမှာ ဟာသွားသည် ။ ဦးထင်ကြီးက မြေပဲဆီလိုနေ၍ မြေပဲကြိတ်သွားဦးမည်ဟု မိမိအားပြောဖူးသည် ကို သတိမရတော့... ကားပိုင်ရှင်ဦးထင်ကြီးက သူတို့ ၏ ဆီစက်မှာ ဆီကြိတ်နေကျဖြစ်၍ ကားကြုံလျှင် ကြုံသလို တယ်ပေးတတ်သည် ။

သူ့အိမ်အတွက် တစ်နှစ်စာဆီကြိတ်ထားရန်မှာ ... အပြီးသပ်သွားလေပြီ... နောင်တွင် ကားကြုံရှိတော့မှာ မဟုတ်တော့ သူ့ကားကို မြို့ပို့ထားပြီး လုပ်ငန်းသုံးတော့မည် ဖြစ်ပါသည် ။

‘လွတ်သွားတာ နာတယ် အဖေရာ... ကားခက ထပ်ကုန်ဦးမယ်...’

‘အေးပေါ့ကွာ... ဒါသင်ခန်းစာပဲ... မင်းမျက်မြင်ပဲကွာ... ဘွဲ့ရနေပြီ
ပဲ မိန်းမက ဘယ်အချိန်ယူယူဖြစ်တာပဲကွ... အိမ်ပေါ်အဆင်သင့်ရောက်
နေတာပဲ ပိုးစရာတောင် မလိုဘူး... အရေးကြီးတာ မိန်းမကို လုပ်ကျွေး
ဖို့ ငွေပဲလိုတာ မဟုတ်လား... ဒီကောင်မလေးပုံစံ ငါတော့ မကြိုက်ပါ
ဘူးကွာ... မင်းရော ကြိုက်လို့ လား...’

‘ဟီ... ချစ်စရာလေး အဖေရ...’

‘ခွီး... ငါ့သားမဟုတ်တဲ့ အတိုင်းပဲ... မင်းကတော့ မ,ဆိုရင် ပြီးရော
... ဘယ်မ, ဖြစ်ဖြစ်... မင်းမြင်းဖြူမလေးတောင် ဓာတ်မတူလို့ ... ခွီး...’

‘ဟာ... အဖေရာ... အဲဒီလောက် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ...’

အဖေ၏ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဝေဖန်ခြင်းခံလိုက်ရသောကြောင့် သူ၏
ရှက်ခြင်းတို့ ပွက်ပွက်ဆူကာ...

‘အဲဒါဆို... မင်း ပွဲရုံကိုသွား...’

‘ဘာပွဲရုံလဲ အဖေရ...’

‘ဦးဘိုးထင်ကြီး ပွဲရုံကိုပေါ့ကွ...’

‘ဟိုမှာ ... ဈေးဝိုင်းရောင်းပေးရမှာ လား...’

‘အေး...’

‘ဟာဗျာ... ပျင်းစရာကြီး... ပွဲရုံက ရှုပ်နေတာပဲ... ပဲအိတ်တွေ ကြက်
သွန်အိတ်တွေကြားထဲ မွန်ကမွန်နဲ့ ဗျာ...’

‘ငါ့သား... ကျန်ထူးအံ့...’

အဖေစိတ်တိုပြီး လေးလေးနက်နက် ပြောစရာရှိလျှင် နာမည်အရှည်

ကို ခေါ်လိုက်ပြီး သွားနေရာမှ ခြေစုံရပ်ပြီး သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

‘မင်းကို မင်းသားသွားလုပ်ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး ကွ... မင်းကိုယ်မင်း ပြန်စဉ်းစားစမ်း... ဘွဲ့ရတာ တစ်နှစ်ရှိပြီ... အခုထိ ဘာများ စွမ်းစွမ်းတမံ လုပ်လို့ လဲ... အဖေ့ဆီစက်မှာ သွားနေဆိုတော့လည်း မနေဘူး အချိန်တန် ပဲပေါ်ချိန် နှမ်းပေါ်ချိန်ဆို အစ်ကိုဝမ်းကွဲဆီက ရှယ်ယာလေးသွားယူလိုက် လယ်တို့ ကိုင်းတို့ ကနေ ငွေယူသုံး နေ့စဉ်ရတဲ့ မြင်းလှည်းခလေးကိုသိမ်း... ဖြူမလေးကို စီးပြီး မနက်ည ကြွကြွရွရွနဲ့ ဟန်ရေးပြနေတာပဲ မင်းတတ်တယ်...’

စကားပြောခဲ့သော အဖေက စဆူပြီဆိုလျှင် မပြီးတော့ပေ။

‘ငါ ကြည့်ကြည့်နေတယ်... မင်းရဲ့ ကိုယ်ပိုင် အစွမ်းအစ... လုပ်အားနဲ့ ဘာမှ ဝင်ငွေ ဖြစ်မလာဘူး... မင်းက မြက်ရိတ်အိတ်ထမ်းအဆင့်ပဲ ရှိတယ်... ဒီမှာ ကိုယ့်လူ... မင်းဗလကြီးက သိပ်တောင့်တာပဲ... မင်းကို ငါက ဘွဲ့ရအောင်ထားတာ... ထမ်းဖို့ ထမ်းဖို့ ... ဆန်အိတ်ထမ်းဖို့ ခွန်အားနဲ့ အလုပ်လုပ်ဖို့ မဟုတ်ဘူး ကွ...’

သူ၏ လက်မောင်းကို တဗျန်းဗျန်းရိုက်၍ အားရပါးရနှင့် မာန်ပါပါ စကားပြောလိုက်သော အဖေကြောင့် သူ၏ တင်းနေသော လက်မောင်းမှ အနည်းငယ် နာကျင်သွား၏။

‘မင်းကို ခွန်အားနဲ့ လုပ်ခိုင်းချင်မှ တော့ ဘွဲ့ရအောင် ငွေကုန်အချိန်ကုန် ခံပြီးထားမလားကွ...’

‘ဒီမှာ ... ဦးထင်ကြီးဆီမှာ သုံးလပညာသွားသင်... သုံးလထဲ... ဟိုမှာ ... စာရေးအလုပ်လိုတယ်ကွ... ကုန်ချိန်က စကားပြောတယ်လေ ... ဦးထင်ကြီးဆီမှာ သားသမီးမရှိဘူးကွ... သူ့မိန်းမကလည်း ကားက

ငွေကိုပဲ သဲ့ယူနေတာလေ... ပွဲရုံမှာ သူ့ယောက်ျား သွားသွားအိပ်နေရလို့ သိပ်မကျေနပ်ဘူး... အေးကွာ ကိုယ်လင်ကိုယ်မယားနှစ်ယောက်တည်း ရှိတာကွ... ဘယ်ခွဲချင်မလဲ... အဲဒီတော့ မင်းသွားနေကွာ...’

‘အဖေကလည်း ဗျာ...’

‘ဟေ့ကောင်... မင်းအိမ်ပေါ်ရောက်နေတဲ့ ကောင်မလေးက မင်းနား ကပ်နေရင် ဘာအလုပ်မှ မဖြစ်ဘူးကွ... ဒီနှစ်ထဲမှာ မိန်းမယူဖို့ မစဉ်း စားနဲ့ ဦး... မိန်းမမယူခင် အလုပ်လုပ်ကွာ... သွားသွား... အခုပဲသွား... အခုတည်းက ရုန်းနိုင်မှ တော်ရုံကျမှာ နော်... အမလေး... မဓာတ်က သိ ပ်ဆွဲအားကောင်းတာကွ...’

ဖခင်က အတင်းတွန်းလွှတ်ပြီး ခုချက်ချင်း ဝုန်းဒိုင်းသွားခိုင်း နေသည်။ စိတ်မြန်လက်မြန် ဖခင်ကို ကြည့်ကာ သူ စိတ်ညစ်သွားပြီး တဗျင်းဗျင်းနဲ့ ခေါင်းကုပ်လိုက်၏။

‘အဖေလည်း သိသားနဲ့ သူ့ပွဲရုံက ညစ်ပတ်နေတာ... ထပ်ခိုးမှာ အိပ် ရမှာ ... ခြင်ထောင်မပါဘဲ အိပ်ရမှာ ဗျာ... ခြင်ကကိုက်က ဘာကကိုက်နဲ့ ... ပြီးတော့ ဘာအဝတ်အစားမှ မပါတာဗျာ...’

‘မင်းကွာ... ယောက်ျားပဲ... ငွေရှိရင် အားလုံး ဝယ်လို့ ရနေပြီပဲကွာ ...အေး... သွားမယ်မဟုတ်လား ပြော...’

‘မနက်အစောကြီးသွားမယ်ဗျာ... ဈေးကားနဲ့ ကို သွားမယ်...’

‘အေး... ဒါဆိုပြီးရော... ပြီးမှ မင်းအမေနဲ့ တွေ့မှ ကောင်မလေးနဲ့ တွေ့မှ လေသံပြောင်းသွားလို့ တော့ကွာ... ဒီမှာ နွားအိုလက်သီးကို နမ်း ကြည့်ထား... မင်းပါးတစ်ဖက်ကို မြောက်ဘက်လွှင့်သွားအောင် ထိုးနိုင် တယ်ကွ သိလား... ဟိုမှာ လူလိုတုန်းသွား၊ တော်ကြာခန့်ပြီးမှ ဆိုရင်

မင်းသွားလို့ မရတော့ဘူး...’

‘သွားမယ်ဆိုဗျာ... အဖေကလဲ...’

‘ခွေးမသား... ငါ... တယ်... ဟင်း... လမ်းမှာ မို့ပေါ့ကွာ... ငါ့များ
ပေစောင်းစောင်း လုပ်နေသေးတယ်...’

သူတို့ သားအဖ နှစ်ယောက်ကတွေ့လျှင် စကားပြောအဆင်မပြေ...
သူ့အဖေကလည်း သူ့ကို ပေကပ်ကပ်ဂျစ်တပ်တပ်နိုင်သော သားကို ကြည့်မရပေ။ သူကလည်း အဖေနှင့်မတည့်... ခုကြည့်... လမ်းမှာ လည်း မရှောင်ဆူပူကြိမ်းမောင်းတတ်သည် ။ တော်သေးရဲ့ ကောင်မလေးရှေ့မှာ ဘာမှ မပြောလို့ ...

ပြောမလား... အမေရှာတာကိုး... အမေကိုတော့... ကြောက်ချစ်...

ထိုနေ့က အလုပ်လုပ်ဖို့ ဟု အဖေကပြောပြီးခေါ်သော်လည်း ဘာမှ မလုပ်ဖြစ်ဘဲ ဦးထင်ကြီး အိမ်သွားကာ... ဦးထင်ကြီး မိန်းမထံ စနည်းနာလိုက်၏။

‘အမယ်လေး... ထူးအံ့ရယ်... နင်နေပေးရင်လေ... နင့်ကိုငါ တစ်သိန်းပေးမယ် သိလား... အလကား အဘိုးကြီးက လူရင်းမရှိလို့ မရှိလို့နဲ့ အဲဒီမှာ ပဲနေတာ... ကောင်မတွေတရုန်းရုန်းနဲ့ ... ဟင်း... ဒင်းသေခါနီးမှ ရိက္ခာထုပ်ပိုက်သွားမလို့ လေ... ဒီမှာ ကိုအံ့ထူးမောင် ကျုပ်အတွင်း စကား ပြောလိုက်မယ်... အဲဒီပွဲရုံကို ရှင်တို့ လုပ်တတ်ရင် ကျုပ်ငှားမယ်တော်... ကျုပ်လူကြီး အဲဒီကို အကြောင်းပြပြီး သွား သွားနေတာ သိပ်ကြည့်လို့ မရတော့ဘူး...’

ပြောရင်းပြောရင်းက ဒေါသသံပါ လာပြီး အူနုကျွဲခတ်ဟန် တူလာသည် ။ ကြာလျှင်ခက်ရချည်ရဲ့ မို့... အဖေက အသာလက်ကုပ်ပြီး ထလာ

ရတော့သည် ... ဒါတောင်အဖေက ထမလာသေးဘဲ အဆင်းကို ဘီးနဲ့ တွန်းလိုမ့်ချခိုင်းနေပြန်ပြီ...

‘ဟုတ်တာပေါ့၊ မရွှေခင်ရယ်... ဒါကြောင့် ကျုပ်သားကို ကိုယ့်လူသူ ဘက်သား လုပ်ပြီး ထည့်လိုက်တာပေါ့... လူလေး... မင်းအဒေါ်ကို ပြန် သတင်းပေးနော်... မင်းအဒေါ်ခမျာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ရှာမှာ ...’

‘အားကိုးပါတယ် ထူးအံ့ရယ်... မင်းရှိနေရင် ငါ့ယောက်ျားကို ပြန် ခေါ်ထားလို့ ရပါပြီ...’

‘ဟုတ်ကဲ့... သွားပါ့မယ်ခင်ဗျာ...’

‘မနက်ခြောက်နာရီကားလား... အဒေါ်ကားဂိတ်ကစောင့်နေမယ် နော်... မင်းနဲ့မင်းဦးလေးစားဖို့ ငါးပေါင်းလေး ထည့်ပေးလိုက်ချင်လို့ နော်...’

‘ဟုတ်ကဲ့...’

ခြံအထိ အမှာ က မဆုံးချင်ပေ၊ ထိုအခါ အဖေက ကြိတ်ရယ်ရင်း...

‘မိန်းမတွေက အဲဒီလို လှုပ်ပေးမှ ဂရုစိုက်တာ... မင်းအမေကိုလည်း မင်းအဖေ ပညာပေးရဦးမယ် ဒါမှ နောင်ကြည်မှာ ...’

‘အဖေပဲ အမြဲ နောင်ကြည်နေရတာပဲများ ဗျာ... ဓာတ်သိတွေပဲ ကပ် ကြွားမနေနဲ့ ...’

‘ခွေးမသား...’

‘ဖောင်း...’

သူဇက်ပိုးကို တစ်ချက်အုပ်လိုက်တဲ့ အဖေ့လက်သံကြောင့် တစ်ချက် ငိုက်စင်းကျသွားတော့သည် ။
